

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **D. W.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5 kwietnia 2017 r.,

wniosku skazanej

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 maja 2016, sygn. akt XIV K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w G. uznał oskarżoną D. W. za winną popełnienia czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i skazał ją na karę 6 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 13 października 2016 r., zmienił kwalifikację prawną czynu na art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył jej karę 6 lat pozbawienia wolności.

Pismem z dnia 27 października 2016 r. (data prezentaty) D. W. wniosła między innymi o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem ewentualnego sporządzenia kasacji.

Zarządzeniem z dnia 14 listopada 2016 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) na podstawie art. 78 § 1 i 1a k.p.k. wyznaczył skazanej obrońcę z urzędu, który w dniu 29 grudnia 2016r. nadesłał opinię o braku podstaw do sporządzenia i wniesienia kasacji. Skazana wezwana do uzupełnienia braku formalnego kasacji przez sporządzenie i podpisanie jej przez adwokata nie usunęła wskazanego braku.

W dniu 29 listopada 2016r. skazana złożyła pismo zatytułowane „ wniosek o wznowienie postępowania” , w którym wniosła również o wyznaczenie obrońcy z urzędu. W uzasadnieniu niniejszego pisma zarzuciła, iż Sąd Apelacyjny dokonując kontroli instancyjnej w niniejszej sprawie dopuścił się rażącego naruszenia przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. a także rażąco naruszył art. 53 § 1 k.k. Z treści uzasadniania wynika, że skazana kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione w sprawie oraz przyjętą kwalifikację prawną czynu. Wniosła o wznowienie postępowania na podstawie art. 542 k.p.k., uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, że pismo D. W. nie wskazuje ani nie odwołuje się do podstaw wznowienia postępowania określonych w szczególności w art. 540 k.p.k., oraz art. 540b k.p.k., czy w art. 542 § 3 k.p.k. Z treści wniosku wynika, że nosi on cechy osobistej kasacji skazanej. Świadczą o tym stawiane zarzuty, w tym wymienione przepisy jako naruszone i wskazywane uchybienia, których dopuścić się miał Sąd odwoławczy wydając

orzeczenie reformatoryjne. Taka konstrukcja wniosku, który nie wymienia – jak wspomniano – żadnych przepisów i powodów wznowieniowych, natomiast jako ogólną podstawę zarzutów podaje art. 523 § 1 k.p.k. (s.3) nakazywała uznać, że wniosek ten jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak na wstępie.

I.n